

Dr Robert A. Peterson, Zbawcza praca Chrystusa

Sesja 1, Wprowadzenie, Część 1, Historia biblijna, Zbawienie zaplanowane, dokonane, zastosowane i dopełnione

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o Dziele Zbawczym Chrystusa. To jest sesja 1, Wprowadzenie, Część 1, Historia biblijna, Zbawienie zaplanowane, dokonane, zastosowane i dopełnione.

Zanim zaczniemy rozmawiać o Dziele Zbawczym Chrystusa, porozmawiajmy z Panem w modlitwie.

Łaskawy Ojcze, dziękuję Ci za posłanie Twojego Syna, aby był Zbawicielem świata, nawet naszym Zbawicielem. Błogosław nam, zachęcaj nas, nauczaj nas, modlimy się, przez Jezusa Chrystusa, naszego Pana. Amen.

Mam zaszczyt przedstawić wam wykłady na temat dzieła Chrystusa, a dziś jest nasze wprowadzenie. Tematy, które planujemy omówić, to biblijna fabuła, umieszczanie śmierci i zmartwychwstania Chrystusa w kontekście historii biblijnej, zbawienie jako panorama, w tym zbawienie zaplanowane przed stworzeniem świata, dokonane w pierwszym wieku, zastosowane przez Ducha Świętego w życiu wierzących, a następnie dopełnione w zmartwychwstaniu sprawiedliwych. Dobrze jest, abyśmy przez chwilę zastanowili się nad metodą teologiczną i planujemy to zrobić.

Następnie chciałbym porozmawiać o kilku kluczowych książkach, które pomogły mi w studiowaniu doktryny Zadośćuczynienia, lub jak lubię to nazywać, doktryny Zbawczego Dzieła Chrystusa, ponieważ jest ona większa niż tylko Zadośćuczynienie. Chcę wziąć pod uwagę biblijne brzmienia dwóch fragmentów, które są tak wybitne i wpływowe, po jednym z każdego testamentu, że na to zasługują, a mianowicie Izajasza 53 w Starym Testamencie i Rzymian 3, szczególnie 25 i 26, wielki tekst przebiegalny w Nowym Testamencie. Następnie długa sekcja na temat historii doktryny Zadośćuczynienia.

Wierzę, że dobrze będzie, jeśli pomyślimy o tym, jak przywódcy Kościoła od pierwszego do dwudziestego wieku rozumieli, co Jezus uczynił, aby nas zbawić. Naszym celem nie jest kopiowanie żadnego z nich, ale uczenie się na ich błędach, a zwłaszcza na dobrych punktach, które wyciągnęli ze studiowania Pism i myślenia o tym, co Jezus uczynił dla nas. A potem, na koniec, ponieważ osoba i dzieło Chrystusa są nierozłączne, krótki rzut oka na doktrynę Chrystusa, czyli Chrystologię, aby lepiej zrozumieć, co uczynił, aby nas zbawić.

Więc, biblijna fabuła. Chcę oddać sprawiedliwość chrześcijańskiej teologii, biblijnej historii i naszej wierze, którą pomogłem napisać. Zbawcze dzieło Jezusa jest centrum biblijnej historii.

Bóg stwarza wszystkie rzeczy i ogłasza je za bardzo dobre. Genesis 1:31. Sprawia, że Adam i Ewa są na Jego podobieństwo, święci i we wspólnocie z Nim.

Niestety, nasi pierwsi rodzice buntują się przeciwko swemu stwórcy i przyjacielowi, nie słuchając jego słowa. Niebawem Bóg składa pierwszą obietnicę odkupienia. Reszta Starego Testamentu opiera się na obietnicy Boga w Edenie.

Ofiary z Księgi Kapłańskiej wskazują na wielką ofiarę, która zakończy wszystkie ofiary. Psalm 22 mówi o niewinnym cierpiącym par excellence, którego ręce i stopy zostaną przebite, werset 16, i który będzie wołał: Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił? Werset 1. Izajasz przepowiada sługę Pana, który umrze zastępczo, aby wyzwolić swój lud. Doświadczenie Jonasza z wielką rybą zapowiada, cytuję, syna człowieczego, który, cytuję, będzie w sercu ziemi przez trzy dni i trzy noce.

Mateusza 12, 40. Cztery Ewangelie donoszą o przyjściu tego obiecanego, którego zbawcze dzieło kulminuje jego historię. Wieczny syn Boży staje się człowiekiem, gdy zostaje poczęty przez Ducha Świętego w łonie Maryi, Galacjan 4:4. Dorasta do mężczyzny.

Jan Chrzciciel chrzci go w rzece Jordan, a Duch natychmiast popycha go na pustynię, gdzie z powodzeniem znosi pokusy diabła, Mateusza 4:1. Po zebraniu 12 uczniów, głosi, naucza, wypędza demony, uzdrawia wiele chorób i szkoli 12 przez trzy lata. Sercem i duszą jego posługi jest jego śmierć i zmartwychwstanie. Jezus zostaje ukrzyżowany między dwoma złodziejami i po obietnicy skruszonemu złodziejowi, dziś będziesz ze mną w raju, Łukasza 23:43, Jezus krzyczy, wykonane, Jana 19, 30, i oddaje swojego ducha Bogu Ojcu w śmierci, Łukasza 23:46.

Trzy dni później, według żydowskiej rachuby, zmartwychwstaje i ukazuje się wielu wierzącym, w tym swoim uczniom i 500 chrześcijanom naraz, 1 Koryntian 15, 6. Przez 40 dni naucza swoich naśladowców znaczenia swojej posługi ze Starego Testamentu, a po złożeniu obietnicy wylania Ducha, wstępuje przed nimi do obecności Ojca w niebie, Łukasza 24, 51, skąd obiecuje powrócić w swoim drugim przyjściu, Jana 14, 3. To tylko krótki przegląd biblijnej fabuły. Chciałbym poruszyć cztery główne punkty, tylko trochę, lub przynajmniej pierwsze trzy, stworzenie, upadek i odkupienie. Kiedy myślimy o stworzeniu, pojawia się pytanie: Czy doszłoby do wcielenia Syna Bożego, gdyby nie było grzechu? Mówisz, oczywiście, że nie.

Niestety, w historii kościoła niektórzy rzeczywiście twierdzili, że wcielenie miało miejsce. Zgadza się z Kalwinem, który powiedział, że wcielenie było sposobem

Boga na naprawienie sytuacji upadku. Ale Kalwin walczył z Ossianderem , luterkańskim pastorem i myślicielem drugiego pokolenia, który po śmierci Lutera wyszedł ze swoimi błędnymi poglądami, w tym usprawiedliwieniem przez wianie, które jest o wiele bardziej zgodne z Rzymem, jest o wiele bardziej zgodne z Rzymem niż z Reformacją, a nie przez przypisanie.

Ossiander , być może mądrze, ponieważ Luter był tak silnym przywódcą, zachował swoje nauki dla siebie aż do śmierci Lutera. Po śmierci Lutera Ossiander powiedział: Cóż , nie pozbył się ich łatwo. Kalwin walczył z nim i pokonał go.

Jak powiedział Ossiander , tak, wcielenie nastąpiłoby bez upadku. Nie, powiedział Calvin, źle odczytujesz fabułę Biblii. Wcielenie jest Bożym ruchem ratunkowym, aby odkupić upadłe istoty ludzkie.

Gdy myślimy o upadku, jak mówi streszczenie fabuły, natychmiast myślimy o pierwszej obietnicy odkupienia. Jak niezwykle jest to, że w trzecim rozdziale Biblii Pan obiecuje odkupić. Księga Rodzaju 1 i 2 opowiadają nam o stworzeniu przez Boga nieba i ziemi, a w szczególności o stworzeniu mężczyzny i kobiety na swój obraz.

Księga Rodzaju 3 opowiada o upadku naszych pierwszych rodziców w grzech. Po upadku Pan przeklął węża i ogłosił, że ustanowi nieprzyjaźń między wężem i między dziećmi diabła a dziećmi Boga. Pan powiedział dalej: W bezpośrednim konflikcie, jedno nasienie kobiety, które reprezentowało jego rasę, otrzyma cios od wroga Boga.

W ostatecznym konflikcie, wybaczenie. Jednak diabeł otrzyma śmiertelny cios w głowę. Zostanie pokonany przez nasienie kobiety.

Tutaj, na początku historii objawienia specjalnego, Bóg objawił swoją łaskę. Krótko po tym, jak Adam i Ewa zbuntowali się przeciwko Panu, złożył On pierwszą obietnicę zbawienia. Pierwsza wzmianka o wybawieniu w Biblii dotyczy konfliktu z ostatecznym zwycięstwem nasienia kobiety.

Tutaj, na początku pism świętych, znajdujemy tło dla tematu Christus Victor zbawczego dzieła Chrystusa. Chrystus jest potężnym mistrzem, który pokonuje wrogów swojego ludu w swojej śmierci i zmartwychwstaniu. Później omówię książkę Gustava Alame, Christus victor, która stała się terminem technicznym w teologii chrześcijańskiej.

Czy robię coś z faktu, że pierwsza wzmianka dotyczy motywu zwycięstwa? Nie, ale po prostu to zauważam. To jeden z wielu motywów, o czym pomyślimy później w naszym cyklu wykładów. Liczę sześć głównych zadośćuczynień, biblijnych motywów zadośćuczynienia, obrazów lub motywów.

Gdy przechodzimy do odkupienia, stworzenia, upadku, odkupienia, a następnie pod odkupieniem, Izraela i kościoła, oczywiście, mamy wiele podtematów. Jednym z nich jest odkupienie Izraela z Egiptu w Księdze Wyjścia 12. Można by powiedzieć wiele rzeczy.

Jednym z nich jest wyzwolenie z niewoli w Egipcie. Po wydaniu przykazania o sabacie Pan powiedział: pamiętaj, że byłeś niewolnikiem w Egipcie i że Pan, twój Bóg, wyprowadził cię stamtąd mocną ręką i wyciągniętym ramieniem. Dlatego Pan, twój Bóg, nakazał ci przestrzegać dnia sabatu, Powtórnego Prawa 5:15. Psalm 78:42 mówi o tym, że Bóg odkupił Izraela od ciemności w Egipcie.

Po drugie, odkupienie z niewoli egipskiej wiązało się z osądem Egipcjan. W Księdze Wyjścia 12:29-30 opisano, jak Bóg zesłał ostatnią i najgorszą plagę na Egipcjan. Zabił wszystkich pierworodnych Egiptu.

W Księdze Wyjścia 14:27-28 czytamy, że Bóg zamknął morze nad armiami egipskimi, które ścigały lud Boży. Tutaj widzimy biblijny wzór, że Bóg sędzi i ratuje w tym samym czasie. Odkupuje Izrael i sędzi Egipt.

W Nowym Testamencie śmierć Chrystusa jest zbawieniem dla wierzących i sądem dla diabła, złych aniołów i grzesznego systemu świata. Jak zobaczymy naprawdę późno w tej serii wykładów, rozważymy kierunek zbawczego dzieła Chrystusa. Przez zbawcze dzieło w pigułce mam na myśli jego śmierć i zmartwychwstanie.

Zobaczymy, że Jego zbawcze dzieło jest skierowane do istot ludzkich. Jest skierowane do naszych wrogów, aby ich pokonać, jak zapowiada ten fragment. Ale najgłębiej, dzieło Chrystusa jest skierowane do samego Boga.

Przyjrzymy się temu w miarę postępów w serii. Głoszenie dobrej nowiny o zbawieniu, jak mówi nam Paweł, oznacza życie dla tych, którzy są zbawieni, i śmierć dla tych, którzy giną. 2 Koryntian 2.15-16. Chrystus jest cenny dla wierzących, ale jest, cytuję, kamieniem, który powoduje, że ludzie się potykają, i skałą, która sprawia, że upadają dla niewierzących.

1 Piotra 2:7-8. Wielkie odkupienie z Egiptu, wielkie wydarzenie zbawienia w Starym Testamencie, było również demonstracją cech Boga. Po trzecie, Bóg często daje się poznać poprzez czyn, słowo i objawienie. Mówi i działa.

To prawda w jego objawieniu w Exodusie z Egiptu. Poprzez słowo, słowa Pana do Mojżesza, pieśni Mojżesza i Miriam itd., i poprzez czyn, zesłanie plag, wybawienie przez morze itd., Bóg objawił się jako prawdziwy i żywy Bóg w opozycji do fałszywych bogów Egiptu. Uwielbił swoje imię, ukazując się swojemu ludowi i osądzając wroga.

Pokazał swoją moc. Bóg pokazał swoją potężną moc, gdy odkupił Egipt z niewoli egipskiej, Wyjścia 13 :3, Psalm 78:42. Wyjścia 4:1 daje tego rezultat, cytat, a gdy Izraelici ujrzeli wielką moc Pana okazaną przeciwko Egipcjanom, ludzie bali się Pana i zaufali mu i Mojżeszowi, jego słudze, blisko, cytat. Bóg objawia swój gniew w wydarzeniu Wyjścia.

Pieśń Mojżesza w Księdze Wyjścia 15 używa metaforycznego języka, aby mówić o wielkim gniewie Boga na Egipcjan, wersety od szóstego do ósmego. Psalm 78:49 do 51 jest wyraźny. Cytat, uwolnił przeciwko nim swój gorący gniew, swoją wściekłość, oburzenie i wrogość, bandę niszczących aniołów.

Przygotował drogę dla swego gniewu. Nie oszczędził ich od śmierci, ale wydał ich na zarazę. Poraził wszystkich pierworodnych Egiptu.

Bóg objawia swoją świętość i chwałę w Exodusie. W pieśni Mojżesza Izraelici chwalili Pana za zniszczenie wroga. Cytat, kto wśród bogów jest jak Ty, o Panie? Kto jest jak Ty, majestatyczny w świętości, straszliwy w chwale, czyniący cuda? Wyciągnąłeś prawicę swoją, a ziemia ich pochłonęła.

Wyjścia 15:11 i 12. Bóg okazuje swoją miłość, wyzwalać swój lud z niewoli egipskiej. W Wyjścia 3, 7-10, Bóg wyraża swoje wielkie zaniepokojenie cierpieniem Izraela w niewoli egipskiej.

Psalm 136 jest pełen uwielbienia dla Boga za Jego niezawodną miłość. Jesteśmy zszokowani wersetami od 10 do 15, gdzie Bóg jest wychwalany za swoją miłość, nie tylko za odkupienie Izraela, ale także za osądzenie Egiptu. Do Tego, który pobił pierworodnych Egiptu, Jego miłość trwa na wieki.

On wyprowadził Izraela spośród nich, a Jego miłość trwa na wieki. Z potężną ręką i wyciągniętym ramieniem, Jego miłość trwa na wieki. Dla Tego, który rozdzielił Morze Czerwone, Jego miłość trwa na wieki.

Przeprowadził Izraela przez środek, a Jego miłość trwa na wieki. Ale porwał faraona i jego armię do Morza Czerwonego, Jego miłość trwa na wieki. Ponadto wydarzenie Exodusu zostało osadzone w kontekście przymierza Boga.

Tak więc, po prostu przypominając, wydarzenie Exodusu było wyzwoleniem z niewoli egipskiej. Towarzyszył mu sąd nad Egipcjanami. Objawiało atrybuty lub cechy Boga i było osadzone w kontekście przymierza Boga.

To znaczy, że było przymierzem. Bóg pamiętał o swoim przymierzu. W Księdze Wyjścia 2:24.25 czytamy, że Bóg usłyszał ich jęki i wspomniał na swoje przymierze z Abrahamem, Izaakiem i Jakubem.

Tak więc Bóg spojrzał na Izraelitów i martwił się o nich. Wyjścia 6:5 i 6:5 do 8 głoszą: „Nadto usłyszałem jęk synów Izraela, których Egipcjanie czynią niewolnikami, i wspomniałem na moje przymierze. Dlatego powiedz synom Izraela: Ja jestem Pan i wyprowadzę was spod jarzma Egipcjan. Uwolnię was od niewoli i odkupię was wyciągniętym ramieniem i potężnymi aktami sądu. Wezmę was za mój lud i będę waszym Bogiem. Wtedy poznacie, że Ja jestem Pan, Bóg wasz, który wyprowadził was spod jarzma Egipcjan, i zaprowadzę was do ziemi, którą przysiągłem z podniesioną ręką dać Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi. Dam ją wam w posiadanie. Ja jestem Pan.

”

Wydarzenie Wyjścia rozgrywa się w kontekście przymierza Boga, o którym pamiętał i które odnowił z Izraelem.

To odnowienie przymierza jest opisane w Księdze Wyjścia 19:3 do 8 i 24:3 do 8. W tym ostatnim fragmencie: „Mojżesz i przywódcy Izraela przystąpili do góry Bożej. Tylko Mojżeszowi pozwolono zbliżyć się do Pana. Mojżesz opowiedział ludowi Izraela słowa i prawa Boga. Zobowiązali się do posłuszeństwa Panu. Następnie Mojżesz spisał słowa i prawa Boga. Wczesnym rankiem następnego dnia Mojżesz zbudował ołtarz u stóp góry i postawił 12 kamiennych filarów reprezentujących plemiona Izraela. Ofiary zostały złożone Panu. Mojżesz wziął połowę krwi i wlał ją do mis, a drugą połowę pokropił ołtarz. Następnie wziął księgę przymierza i przeczytał ją ludowi. Odpowiedzieli: Zrobimy wszystko, co powiedział Pan. Będziemy posłuszni. Mojżesz wziął krew, pokropił nią lud i powiedział: Oto krew przymierza, które Pan zawarł z wami zgodnie ze wszystkimi tymi słowami”.

Wiersze od szóstego do ósmego. Gdy myślimy o odkupieniu, nie tylko wydarzenie Exodusu jest ważne w Starym Testamencie, gdy się rozwija, ale także ofiary lewickie są znaczące. I przepowiadają wielką i ostateczną ofiarę Pana Jezusa Chrystusa.

Księga Kapłańska od pierwszej do dziewiątej. Na podstawie analizy ofiar można wyciągnąć następujące wnioski dotyczące religii Izraela. Po pierwsze, była to religia dla całego Izraela.

Istniały gradacje ofiar w zależności od możliwości czciciela. Przytoczę jeden przykład ofiary za grzech. Można było przynieść samicę baranka lub kozy.

Księga Kapłańska 5:6. Jednakże „jeśli nie stać go na baranka, niech przyniesie dwie synogarlice albo dwa młode gołębie. Werset 7: Jeśli jednak nie stać go na dwie synogarlice albo dwa młode gołębie, niech przyniesie jako ofiarę za swój grzech dziesiątą część efy mąki pszennej jako ofiarę za grzech”. Księga Kapłańska 5:11.

Najwyraźniej, system ofiarniczy Izraela został zaprojektowany przez Boga, aby nikogo nie wykluczać ze względu na status ekonomiczny. Wszyscy mieli składać ofiary za

grzechy. Religia Izraela oparta na kultystach ofiarnych była religią obejmującą pośredników.

Kapłani reprezentowali lud przed Panem. Księga Kapłańska 1:5, 2:2, itd. Ludzie mieli być osobiście zaangażowani w oddawanie czci Bogu, ale Bóg ustanowił kapłanów, aby wykonywali pewne funkcje religijne w imieniu ludu.

Tylko arcykapłan mógł wejść do najświętszego miejsca w dniu pojednania. Był pośrednikiem, który zajął miejsce Boga przed obecnością Boga. Ponadto, oparta na ofiarach, religia Izraela była religią wymagającą czystości ceremonialnej i posłuszeństwa Bogu.

Religia Izraela nie została stworzona przez człowieka. Została jej objawiona przez prawdziwego i żywego Boga. On ustanowił zasady dla Izraela.

Samo istnienie systemu ofiarniczego Izraela pokazuje, że Bóg wymagał czystości ceremonialnej i posłuszeństwa. Jego lud musi składać ofiary i okazywać posłuszeństwo, aby odpokutować za swoje grzechy i uczynić ich czystymi w Jego oczach. Księga Kapłańska 16:30 pięknie mówi: To miałoby miejsce w wielkim rocznym dniu pojednania.

Religia Izraela była religią obejmującą reprezentację lub substytucję. Była substytucją ofiary dla poszczególnych Izraelitów, jak czytamy w Księdze Kapłańskiej 1:4. On ma położyć swoją rękę, zauważ, że ręka była instrumentem identyfikacji, na głowie ofiary całopalnej, a zostanie ona przyjęta w jego imieniu, aby dokonać za niego przebłagania, bliski cytat. Podobnie, naród jako całość, reprezentowany przez swoich starszych, musiał przynieść ofiarę za grzech przed Pana.

Księga Kapłańska 4:15. W dniu przebłagania arcykapłan miał położyć obie ręce na głowie ofiary całopalnej, a ona zostanie przyjęta w jego imieniu, aby dokonać przebłagania za niego, bliski cytat. Podobnie cały naród, reprezentowany przez swoich starszych, musiał przynieść ofiarę za grzech przed oblicze Pana.

Księga Kapłańska 4:15. W dniu pojednania, wybaczenie mi, że się powtarzam, po tym jak arcykapłan położył obie ręce na głowie żywego kozła i wyznał nad nim całą niegodziwość i bunt Izraelitów, wszystkie ich grzechy, i złożył je na głowie kozła, Księga Kapłańska 16:21. Ponadto religia Izraela, oparta na ofiarach, była religią obejmującą dawanie życia i przelanie krwi.

Bóg nakazał, aby zwierzęta przyniesione na ofiarę zostały zabite. Dał szczegółowe instrukcje dotyczące manipulacji krwią, która została przelana. Łącząc tę zasadę z ostatnią, dowiadujemy się, że życie ofiary zostało oddane, a krew zwierzęcia została przelana w miejsce grzesznika, który je przyprowadził.

Bóg przyjął życie i gwałtowną śmierć zwierząt. Leon Morris w swojej znakomitej książce *The Apostolic Preaching of the Cross* przekonał mnie, że to jest znaczenie krwi przelewanej w kontekstach ofiarnych, a nie grzeszników. Mówi o gwałtownej śmierci zwierząt.

Ostatecznie w Nowym Testamencie krew Chrystusa to jego gwałtowna śmierć na krzyżu, która stanowi zadośćuczynienie za grzeszników. Religia Izraela obejmowała zadośćuczynienie i przebaczenie. Zostało to wbudowane w kult, a liberalni uczeni dzisiaj chcą usunąć te rzeczy, religię bez poświęcenia w Starym Testamencie.

To nie jest religia Starego Testamentu. To kolejna religia, którą tworzą według własnych pragnień i na swój obraz. Przyjrzymy się tylko kilku przykładom.

W Księdze Kapłańskiej 5:10 czytamy, Księga Kapłańska 6:7 wzmacnia to świadectwo, gdy mówi o ofierze za winę: Jak zobaczymy w Nowym Testamencie, sam Nowy Testament używa tej starotestamentowej nauki o ofiarach, aby wyjaśnić znaczenie zbawczej śmierci Pana Jezusa. Piątym tematem, gdy przechodzimy przez bardziej rozbudowane omówienie biblijnej fabuły, a zwłaszcza tego, co ma związek ze stworzeniem, upadkiem, odkupieniem, jest Nowe Przymierze z Księgi Jeremiasza 31. W Księdze Jeremiasza 31:31-32 znajduje się ta przepowiednia: Bóg przewiduje zatem przyszły czas, w którym zastąpi przymierze Mojżeszowe nowym.

Ponieważ Nowy Testament naucza, że śmierć naszego Pana była inauguracją Nowego Przymierza, naucza, że w słowach eucharystycznych Jezusa chcemy zauważyć niektóre cechy tego Nowego Przymierza przepowiedziane przez Jeremiasza. Ezechiel również w rozdziałach 36 i 37, ale zostaniemy przy tym tekście, ponieważ wyraźnie wspomina on o Nowym Przymierzu, a List do Hebrajczyków 8 obszernie cytuje Jeremiasza 31, gdy autor Listu do Hebrajczyków wyjaśnia Nowe Przymierze w świetle śmierci i zmartwychwstania Chrystusa. Nowe Przymierze obejmuje internalizację prawa Bożego.

W wersetach, które zacytowaliśmy powyżej, Bóg powiedział, że Nowe Przymierze nie będzie takie jak Stare Przymierze, ponieważ Izrael złamał Stare Przymierze Boga. Izrael nie posłuchał swojego męża, Pana. Nowe Przymierze będzie inne w sposobie, w jaki ludzie Boga będą chętnie posłuszni Bogu z serca.

Księga Jeremiasza 31:33 opisuje tę drogę Nowego Przymierza. „Włożę moje prawo w ich umysły i wypiszę je na ich sercach”.

Bóg włoży swoje słowo w swój lud. Jego prawo zostanie zinternalizowane. W przeciwieństwie do nieposłuszeństwa Izraela pod Starym Przymierzem, Nowe Przymierze będzie naznaczone wolnym posłuszeństwem ludu wobec Pana.

Oczywiście, poprzez duchy działające w ich życiu. Nowe Przymierze będzie charakteryzować relacja z Bogiem. Drugą cechą Nowego Przymierza jest to, że będzie nowa relacja między Panem a jego ludem oraz między nimi a nim.

Nowe Przymierze będzie wypełnieniem obietnicy Boga, którą złożył Abrahamowi. Ustanowię moje przymierze jako przymierze wieczne między mną a tobą i twoim potomstwem po tobie na pokolenia, abym był twoim Bogiem i Bogiem twoich potomków po tobie. Księga Rodzaju 17:7. W Księdze Jeremiasza 31:33 Bóg mówi, cytując, będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem.

Nowe Przymierze będzie naznaczone ustanowieniem osobistej relacji między Bogiem a Jego ludem. On będzie należał do nich, a oni będą należeć do Niego. Znaczenie Pana jest bardzo podobne w Księdze Jeremiasza 31:34: „nikt nie będzie już uczył swego bliźniego ani brat swego brata, mówiąc: poznaj Pana, bo wszyscy mnie poznają, od najmniejszego do największego”.

Pod Nowym Przymierzem lud Boży będzie cieszył się osobistą relacją z Nim. Na koniec, Nowe Przymierze będzie charakteryzować się odpuszczeniem grzechów. Trzecia cecha Nowego Przymierza jest podana w Jeremiasza 31:34.

Bóg mówi, że Izrael będzie Go znał z następującego powodu: „bo odpuszczę ich niegodziwość i nie wspomnę więcej ich grzechów”. Ludzie Nowego Przymierza Boga poznają przebaczenie swoich grzechów w nowy i pełniejszy sposób niż kiedykolwiek wcześniej. W Księdze Jeremiasza 31 nie ma wzmianki o Mesjaszu ani o jego zbawczym dziele.

A jednak, gdy plan Boga rozwija się w Piśmie Świętym, to śmierć Chrystusa ratyfikuje Nowe Przymierze, Łk 22:20, i zapewnia korzyści dla ludu Bożego wymienione w Hebrajczykach. Po zastanowieniu się nad biblijną fabułą przez chwilę, przejdźmy do zbawienia jako panoramy. Zbawienie jest zaplanowane, dokonane, zastosowane i dopełnione.

Jeśli spojrzymy na to, czego Pismo naucza o zbawieniu, zwłaszcza z perspektywy Nowego Testamentu, patrząc na całą fabułę Nowego Testamentu, zobaczymy, że zbawienie jest panoramiczne. To jest panorama. Bóg maluje szerokim pędzlem.

A samo myślenie o czasie zbawienia pomoże nam to zobaczyć. Bóg zaplanował zbawienie przed stworzeniem świata. Dokonał zbawienia w pierwszym wieku w dziele swojego syna.

I to jest oczywiście główny cel tego kursu. Ale aby lepiej to zrozumieć, chcemy umieścić to w kontekście zbawienia jako panoramy. Bóg stosuje zbawienie przez ducha do swojego ludu indywidualnie i zbiorowo.

A Bóg dokona zbawienia dopiero przy drugim przyjściu Chrystusa. Przyjrzyjmy się tym rzeczom nieco bardziej szczegółowo. Zaplanowane zbawienie ma związek z wyborem ludu przez Boga dla siebie.

Czytamy o tym w wielu miejscach. Na przykład w Liście do Efezjan 1 czytamy, że Bóg wybrał nas, czyli wierzących w Chrystusa, przed stworzeniem świata, abyśmy byli święci i nienaganni przed Nim. Jako piękny długi akapit, jeden akapit w języku greckim z Listu do Efezjan 1:3 do 14, tłumacze Biblii angielskiej dzielą go, abyśmy mogli go lepiej zrozumieć.

Ale gdy się to rozwija, mamy niezwykle słowa. W Chrystusie, werset 7, mamy odkupienie przez Jego krew, odpuszczenie grzechów. Mówi to o zadośćuczynieniu Chrystusa jako o odkupieniu, jednym z sześciu głównych biblijnych obrazów, które rozwiniemy później.

Według bogactwa łaski swojej, którą obficie nas obdarzył w całej mądrości i rozeznaniu, dając nam poznać tajemnicę woli swojej. Według postanowienia swego, które przedłożył w Chrystusie jako plan na pełnię czasu, aby zjednoczyć w nim wszystko, co w niebie, i to, co na ziemi. Bóg zaplanował zbawienie przed stworzeniem świata.

W pełni czasu, jak mówi Galacjan 4:4, Bóg posłał swego syna, zrodzonego z kobiety, zrodzonego pod prawem, aby odkupił tych, którzy byli pod prawem, abyśmy mogli otrzymać adopcję za synów. Tutaj pełnia czasu jest używana nawet w odniesieniu do końca, w którym Bóg zjednoczy wszystko w Chrystusie, oczywiście w biblijnym rozumieniu. Podobnie 1 Piotra 1:18 i 19 mówi o synu Bożym w kontekście planu Bożego.

1 Piotra 1:18, wierzący mają żyć kochając Boga, a także bojąc się Boga z czcią, wiedząc, 1 Piotra 1:18, że zostaliście wykupieni z marnego postępowania odziedziczonego po waszych praojcach, nie rzeczami przemijającymi, srebrem i złotem, ale drogocenną krwią Chrystusa. Ponownie, to jest temat odkupienia. Tutaj użyto języka okupu.

To jest cena odkupienia. Tak, drogocenną krwią Chrystusa, jesteśmy odkupieni, nie srebrem i złotem. Być może nawiązanie do odkupienia Izraelitów, gdy Bóg zażądał plemienia Lewiego dla siebie, a różnica w liczbie mężczyzn została wyrównana zapłatą w srebrze i złocie.

Ale jesteście odkupieni drogocenną krwią Chrystusa, jako baranka bez skazy i zmyzy. On był przewidziany przed założeniem świata. Jest to przedczasowy plan Boga, ale został objawiony w tych ostatnich czasach ze względu na was, którzy przez niego wierzycie w Boga, który wskrzesił go z martwych i dał mu chwałę, aby wasza wiara i nadzieja były w Bogu.

A potem Objawienie 13 :8 mówi o Baranku Bożym. Tutaj zacytuję NIV zamiast mojego ulubionego ESV. Rozumiem, że grecki można przetłumaczyć na różne sposoby, ale wolę bardziej tradycyjne czytanie, które mówi o Chrystusie jako Baranku Bożym, zabitym przed stworzeniem świata.

Oczywiście, Chrystus nie umarł, zanim się wcielił, więc ten rodzaj języka, Baranek zabity przed stworzeniem świata, mówi o planie Boga, aby posłać swojego Syna, aby stał się człowiekiem, a jako Bóg-człowiek ostatecznie dokonał zadośćuczynienia w swojej śmierci na krzyżu. Zbawienie jest panoramą. Zaczyna się od planu Boga przed stworzeniem.

Wybrał nie tylko ludzi dla siebie, ale także Mesjasza. Izajasz 42:1 mówi o nim jako o wybranym przez Boga. Podobnie, język wiedzy wstępnej w 1 Piotra 1:20, był on przewidziany przed założeniem świata.

Foreknowledge ma różne znaczenia w Nowym Testamencie. W tym kontekście oznacza, że Syn został wybrany przez Ojca do roli Odkupiciela. Tak więc zbawienie zostało zaplanowane przed stworzeniem, ale nie żyliśmy przed stworzeniem.

Nie było żadnych istot ludzkich. Więc nikt nie został wtedy zbawiony, ale można powiedzieć, coś, jeśli Bóg to zaplanował, to jest pewne, że powstaną, a Bóg dopuści upadek i że ludzie zostaną zbawieni. Zgadzam się ze wszystkim, ale zbawienie nie było tylko zaplanowane przez Boga; zbawienie musiało zostać dokonane przez Boga.

Teraz możesz być zdenerwowany. Poczekaj chwilę; to brzmi jak praca. To działa.

Nie nasze dzieła, ale dzieła Chrystusa. Pismo Święte jest tak jasne, że zbawienie jest z łaski przez wiarę, a nie z uczynków. Myślę o wersecie, którego Pan użył, aby doprowadzić moją żonę, Mary Pat, do siebie.

Oto kobieta. Zanim została wierząca, pracowała w domu dziecka dla dorosłych z upośledzeniem umysłowym, a na wakacjach chodziła na uliczne ewangelizacje. Jak można prowadzić uliczne ewangelizacje? Oczywiście, uważała się za chrześcijankę i należała do grupy wierzącej w Boga.

Ufali Bogu co do miejsc parkingowych i wszystkiego innego, ponieważ otwierali swój samochód ciężarowy, a ludzie składali świadectwo, a ona złożyła swoje nieświadectwo, a współpracownik powiedział: Mary, po prostu nie byłaś wtedy sobą. Nie byłaś sobą, a on wyjaśnił jej Efezjan 2:8 i 9, albowiem łaską jesteście zbawieni przez wiarę, a to jest zbawienie nie z was samych. To dzieło Boga, aby nikt nie chlubił się przed Nim, a ona uwierzyła i miała świadectwo do złożenia następnym razem.

Nie jesteśmy zbawieni przez nasze uczynki, ale jesteśmy zdecydowanie zbawieni przez uczynki, dzieło zbawienia, jeśli wolisz, Syna Bożego. Jezus dokonał zbawienia przez swoją śmierć, ale według Nowego Testamentu, a nawet już przepowiedzianego w Izajasza 53, jego śmierć jest nierozłącznie związana z jego zmartwychwstaniem. Nie mówię, że zmartwychwstanie zbawia niezależnie od krzyża, ale nie mówię też, że krzyż zbawia niezależnie od jego zmartwychwstania.

Są nierozłączne. Kalwin miał rację, gdy powiedział, a myślał w kategoriach hermeneutyki, że to zła parafraza, ale jest to istota tego, co mówi. Zbawienie dokonuje się przez zbawczą śmierć Jezusa i triumfalne zmartwychwstanie.

Pismo czasami przedstawia to w ten sposób, podając jedno i drugie. Na myśl przychodzi 1 Koryntian 15:3 i 4, Rzymian 10:9 i 10, ale, jak powiedział Kalwin, Pismo zwykle wspomina tylko jedno lub drugie, a na mocy figury retorycznej zwanej synekdochą, oto ona, co oznacza całość za część, lub w tym przypadku część za całość, kiedy Pismo wspomina ukrzyżowanego, mamy rozumieć, że oznacza to również, że był zmartwychwstałym, a kiedy Pismo wspomina o jego zmartwychwstaniu, mamy oczywiście rozumieć, że jest to zmartwychwstanie tego, który nas umiłował i oddał się za nas. Tak naprawdę, naliczyłem dziewięć zbawczych wydarzeń Pana Jezusa Chrystusa.

Serce i dusza, centrum Jego zbawczego dzieła, to Jego nierozłączna śmierć i zmartwychwstanie, ale jak zobaczymy w nadchodzących wykładach, śmierć i zmartwychwstanie nie są odosobnione. Są one kontekstualizowane przez gigantyczną posługę Jezusa. Zbawienie jest już zaplanowane w niebie, ale nie zostało dokonane w niebie; zostało dokonane na ziemi, więc Bóg posłał swego syna, aby został zbawicielem świata, jak mówi nam 1 Jana, a to mówi o wcieleniu.

Wcielenie jest wydarzeniem zbawczym, nie samym w sobie, co czasami krytykuje się, i być może słusznie, wschodnią ortodoksję, twierdząc, że wcielenie syna Bożego jest niezbędnym warunkiem zbawienia. Bóg w niebie nie może umrzeć za grzechy swojego ludu. Bóg na ziemi mógłby umrzeć za grzechy swojego ludu, a to jest tajemnicze stwierdzenie, ale krzyż jest tajemniczy, ponieważ tym, który umarł, jest Bóg.

Bóg nie może umrzeć, to prawda, ale Efezjan 2, Hebrajczyków 2:15 mówi, że Syn stał się człowiekiem właśnie po to, aby przez śmierć pokonać diabła i wyzwolić swój lud. Tak więc Bóg nie może umrzeć, ale Ten, który umarł, był Bogiem, a wcielenie jest pierwszym niezbędnym warunkiem śmierci i zmartwychwstania Chrystusa. Drugim niezbędnym warunkiem jest jego bezgrzeszne życie.

Gdyby Jezus zgrzeszył, nie bylibyśmy zbawieni. Mówię z szacunkiem. Gdyby zgrzeszył, potrzebowałby zbawiciela, ale oczywiście, chwała Bogu, nie zgrzeszył.

Widzę więc dwa podstawowe warunki wstępne: wcielenie i życie bez grzechu. Przeanalizujemy te kwestie bardzo szczegółowo, widząc, jak samo Pismo mówi, że naucza bez tych konkretnych słów, ale znaczenie tych słów jest takie, że są one podstawowymi warunkami wstępnymi jego śmierci i zmartwychwstania. Wspomnę tylko mimochodem, oczywiście, że jego śmierć zbawia wraz ze zmartwychwstaniem, ale jest pięć podstawowych rezultatów lub rozgałęzień jego śmierci i zmartwychwstania, które są częścią jego zbawczego dzieła, jego zbawczego osiągnięcia.

Przypomnijmy, że Bóg zaplanował zbawienie w wieczności przeszłej; dokonał tego w pierwszym wieku, a właściwie dokonał tego wtedy i dokona tego, aż do ponownego przyjścia Chrystusa z powodu ostatnich kilku zbawczych wydarzeń Chrystusa. Po jego śmierci i zmartwychwstaniu, jego wniebowstąpienie z ziemi do nieba jest zbawczym dziełem Jezusa, przenoszącym go z ograniczonej czasowo ziemskiej sfery do nieograniczonej transcendentnej sfery niebieskiej, w którym to czasie zasiada po prawicy Boga Ojca. Nazywamy to jego sesją, jego zasiadaniem po prawicy Boga.

To jest przedstawione jako wydarzenie zbawcze, na przykład w Księdze Hebrajczyków. Siedzi jako niebiański prorok. Siedzi jako wielki kapłan, którego dzieło jest całkowicie wypełnione i przyjęte przez Boga, a zatem całkowicie skuteczne dla każdego, kto wierzy.

On również zasiada jako król, rządząc teraz swoim ludem poprzez swoje słowo i ducha, oczekując dnia, w którym powróci i będzie rządził zewnętrznie nad całą ziemią. Wniebowstąpienie, sesja, Pięćdziesiątnica. Jezus wylewa Ducha w Pięćdziesiątnicę, spełniając proroctwo Joela w Księdze Joela 2 w powiązaniu z Ezechielem 36-37 i tymi obietnicami nowego przymierza. Jest tyle samo części zbawczego dzieła Jezusa, co umieranie i zmartwychwstanie.

Tak, Ojciec i Syn, ale szczególnie Dzieje Apostolskie uczą nas, że Syn wylewa Ducha Świętego na kościół. We wszystkich czterech Ewangeliach Jan Chrzciciel powiedział: Ja was chrzczę wodą. Pośród was stoi Ten, który was chrzcić będzie Duchem Świętym.

Jezus nie uczynił tego w Ewangeliach. Ewangelie, szczególnie Łukasza, wołają o księgę Dziejów Apostolskich w pierwszych kilku rozdziałach. I tam Mesjasz, który otrzymał Ducha podczas chrztu, wylewa Ducha na kościół w nowości i wielkiej mocy.

Jeśli ratyfikował nowe przymierze swoją śmiercią, tutaj rozszerza nowe przymierze i eksploduje w proklamacji. I więcej ludzi przychodzi do niego w zbawieniu w ciągu jednego tygodnia niż być może w ciągu całych trzech i pół roku jego publicznej posługi, ponieważ Łukasz mówi: Pisałem do ciebie, Teofilu, w moim poprzednim piśmie, co Jezus zaczął czynić i nauczać aż do dnia, w którym został wzięty do nieba. Implikacja, jak pokazuje Howard Marshall w swojej książce, Luke, Historyk i Teolog,

jest teraz w Dziejach Apostolskich, pisze on, co Jezus kontynuuje czynić i nauczać przez swojego Ducha, gdy Syn Boży zasiada po prawicy Boga i wylewa Ducha.

Pięćdziesiątnica jest częścią zbawczego dzieła Jezusa. Podobnie jak jego wstawiennictwo za swoim ludem. Rzymian 8, być może werset 34, modli się za nas.

List do Hebrajczyków 7:25, jego wstawiennictwo obejmuje przedstawienie przez niego skończonego dzieła, jego ofiary w obecności Ojca w niebie. W obu tych sposobach zachowuje zbawienie swojego ludu. On nas zachowuje.

To również jest częścią Jego zbawczego dzieła. Ostatecznym finałem Jego zbawczego dzieła, Jego kulminacją, jest drugie przyjście, które jest Jego zbawczym dziełem. Tak więc zbawienie zostało zaplanowane przed stworzeniem, ponieważ Jezus jest barankiem zabitym przed stworzeniem świata.

Bóg zaplanował posłać go i że umrze i zmartwychwstanie. Zbawcze dzieło Jezusa zostało dokonane w pierwszym wieku. Ale nie zostaliśmy zbawieni w pierwszym wieku, ponieważ chociaż niektórzy z nas są już w podeszłym wieku, ja mam idealny wiek 72 lat, a za kilka miesięcy będę miał 73 lata.

Nie jesteśmy zbawieni, dopóki Duch Święty nie zastosuje zbawienia w naszym życiu. Bóg zaplanował zbawienie. Jezus dokonał tego.

Wykonał całą pracę konieczną do zbawienia. Zobaczmy, że jego dzieło jest tak wspaniałe, że chociaż Bóg prawdziwie przebaczył świętym Starego Testamentu ich grzechy, ostateczną podstawą lub podłożem tego zdarzenia, Hebrajczyków 9.23, było to, co Jezus uczynił na krzyżu. Jego śmierć na krzyżu posłużyła zbawieniu świętych Starego Testamentu, zanim umarł na krzyżu.

To jest niewiarygodne. Tak więc jego jedna ofiara zbawia wszystkich ludzi; powiem to na dwa sposoby: wszystkich wybranych ze wszystkich wieków i wszystkich wierzących ze wszystkich wieków na wszystkie czasy. Jakie to zbawcze dzieło.

Zdumiewałem się i wyczerpałem swój komputerowy słownik synonimów, próbując opisać wielkość zbawczego dzieła Jezusa. Międzygalaktyczne? Nie mam słów. Jest wspaniałe ponad wszelkie wyobrażenia.

Zbawienie jest stosowane przez Ducha, który stosuje dzieło Chrystusa w Jego śmierci i zmartwychwstaniu, szczególnie do ludu Bożego. W Rzymian 6, Paweł przypomina wierzącym, że chrzest chrześcijański oznacza zjednoczenie z Chrystusem w Jego śmierci i zmartwychwstaniu. Trwajcie w grzechu, aby łaska obfitowała.

Paweł uderza w dach. Oby nigdy do tego nie doszło! Okropności, mówi. Czy nie wiesz, że zostałeś ochrzczony? A najgłębszym znaczeniem chrześcijańskiego chrztu jest zjednoczenie z Chrystusem w Jego śmierci i zmartwychwstaniu.

Umarłeś dla grzechu, gdy zostałeś ochrzczony. Zostałeś podniesiony do nowego życia, gdy Bóg duchowo zjednoczył cię ze swoim Synem. Zjednoczenie z Chrystusem w Jego śmierci i zmartwychwstaniu jest najbardziej wszechstronnym sposobem mówienia o zastosowaniu zbawienia, które obejmuje odrodzenie, powołanie, usprawiedliwienie, uświęcenie, adopcję, wytrwałość i tak dalej.

Wszystkie te wspaniałe sposoby mówienia o tym, że Bóg stosuje skończone dzieło Chrystusa do życia swojego ludu w ich własnym życiu, historii, opowieści, życiu. 1 Piotra 1:3 Błogosławiony Bóg i Ojciec naszego Pana Jezusa Chrystusa, który sprawił, że narodziliśmy się na nowo. To jest w czasie i przestrzeni.

Przechodzimy od duchowej śmierci do duchowego życia. Sprawił, że narodziliśmy się na nowo poprzez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa z martwych. Jezus żyje.

Dlatego jego lud ożywa dla Boga, gdy Duch go ożywia i daje mu nowe życie. To jest zastosowanie śmierci, a w tym przypadku zmartwychwstania Chrystusa do życia jego ludu. Zbawienie jest rzeczywiście panoramą, jeśli spojrzymy na całą biblijną historię z perspektywy Nowego Testamentu.

Jest to zaplanowane w wieczności przeszłej, dokonane w pierwszym wieku przez Syna, zastosowane przez Ducha Bożego do wierzących w ich własnych historiach życia i dopełnione dopiero, gdy Jezus powróci. Lubię podsumowywać rzeczy ostateczne. Wiem, że jest to niemal rozlew krwi.

Nie jest już tak źle, jak kiedyś. Dzisiaj chrześcijanie dogadują się, nawet jeśli nie zgadzają się z millennium lub jakimś innym aspektem tych rzeczy. Chciałbym podkreślić te cztery prawdy, które wierzący wyznają od pierwszego wieku.

Zjednoczmy się w tych sprawach. Pracujmy nad innymi rzeczami i kochajmy się nawzajem, podczas gdy nad nimi pracujemy. Drugie przyjście Chrystusa, zmartwychwstanie umarłych, sąd ostateczny, a następnie wieczne przeznaczenie nieba i piekła.

Drugie przyjście, zmartwychwstanie, sąd ostateczny, wieczne przeznaczenia. Będę bardziej konkretny. Wieczne przeznaczenie obejmuje wieczne piekło dla zgubionych, ale obejmuje zmartwychwstanie do życia, do wiecznego życia na odnowionej ziemi pod nowymi niebiosami dla wszystkich ludzi Boga.

Dlaczego jednostki zostaną wskrzeszone do życia? Ponieważ Jezus umarł i zmartwychwstał. Dlaczego kościół jako całość, wszyscy ludzie Boga wszystkich

wieków, zostaną wskrzeszeni, Izrael i kościół, do nowego życia na nowej ziemi? Ponieważ Jezus ich umiłował, umarł i zmartwychwstał. Dlaczego będą nowe niebiosy i nowa ziemia? Ponieważ Jezus umarł i zmartwychwstał.

W miarę jak będziemy przechodzić przez wykłady, zobaczymy, że Chrystus faktycznie odkupił stworzenie, Rzymian 8. On pojednał niebo i ziemię, Kolosan 1. I znowu, temat odkupienia może być w fragmencie z Efezjan 1, który przeczytałem wcześniej, wersety 7 do 10. To daje nam więc początek. W naszym następnym wykładzie zastanowimy się nad metodą teologiczną, nad tym, jak w ogóle myślimy o uprawianiu teologii, abyśmy mogli być rozważni w naszym sposobie zajmowania się tymi ważnymi rzeczami.

To jest dr Robert Peterson i jego wykład na temat zbawczego dzieła Chrystusa. To jest sesja 1, Wprowadzenie, Część 1, Historia biblijna, Zbawienie zaplanowane, dokonane, zastosowane i dopełnione.